

КОМИСИЯ НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ

Брюксел, 17.9.2007
СОМ(2007) 524 окончателен

ТРЕТИ ДОКЛАД НА КОМИСИЯТА

на основание на член 11от Рамковото решение на Съвета от 29 май 2000 г. за повишаване на защитата чрез наказателни и други санкции срещу подправянето във връзка с въвеждането на еурото

{SEC(2007)1158}

ТРЕТИ ДОКЛАД НА КОМИСИЯТА

на основание на член 11от Рамковото решение на Съвета от 29 май 2000 г. за повишаване на защитата чрез наказателни и други санкции срещу подправянето във връзка с въвеждането на еурото

1. ЦЕЛ НА РАМКОВОТО РЕШЕНИЕ

За да гарантира повишена и хармонизирана наказателноправна защита на еурото на територията на целия Европейски съюз, на 29 май 2000 г. Съветът прие Рамково решение 2000/383/ПВР¹, за повишаване на защитата чрез наказателни и други санкции срещу подправянето във връзка с еурото, което бе изменено с Рамково решение 2001/888/ПВР от 6 декември 2001 г.², за въвеждане на разпоредба за признаването на присъдите, издадени от юрисдикциите на държавите-членки с цел установяване на рецидив.

В резултат от ратифицирането на Женевската конвенция от 1929 г. за премахване и преследване фабрикуването на фалшиви парични знаци³ вече съществуваше определена степен на еднородност по отношение на законодателствата на държавите-членки. Специфичната цел на рамковото решение във връзка с еурото се състои в допълване на съставите на престъпления, които са предвидени от държавите-членки по силата на Конвенцията от 1929 г., като се посочат някои престъпни деяния, които трябва да се добавят към самото подправяне.

2. ЦЕЛ НА ДОКЛАДА

По силата на член 11, параграф 2 от Рамковото решение, на 13 декември 2001 г. Комисията прие доклад относно прилагането на решението⁴, в който подробно се посочват различните предвидени задължения за транспониране, както и начина, според който съответните държави-членки са направили това. В заключенията си относно този доклад Съветът установява, че до голяма степен целта на рамковото решение бе постигната. Все пак той прикани Комисията да изготви втори доклад, за да включи допълнителната информация, която държавите-членки трябваше да изпратят. На 3 септември 2003 г. Комисията прие втория доклад⁵. По време на срещата на 25 и 26 октомври 2004 г. Съветът

---

¹ Рамково решение на Съвета от 29 май 2000 г. за повишаване на защитата чрез наказателни и други санкции срещу подправянето във връзка с въвеждането на еурото (ОВ L 140/1, 14 юни 2000 г., стр. 1).

² Рамково решение на Съвета от 6 декември 2001 г. за изменение на Рамково решение 2000/383/ПВР за повишаване на защитата чрез наказателни други санкции срещу подправянето във връзка с въвеждането на еурото (ОВ L 329, 14 декември 2001 г., стр. 3).

³ Според член 23 от Конвенцията от 1929 г. ратифицирането ѝ от страна на една държава означава, че нейното законодателство и административна организация са в съответствие с правилата на Конвенцията.

⁴ СОМ(2001) 771 окончателен.

⁵ СОМ(2003) 532 окончателен.

взе предвид втория доклад, отчитайки разширяването на Европейския съюз, прикани Комисията да изготви трети доклад относно прилагането на рамковото решение, включително член 9а.

Настоящият доклад включва информация за напредъка по отношение на транспонирането на рамковото решение в 15-те държави-членки въз основа на заключенията от втория доклад, както и на законодателствата в 12-те нови държави-членки. Накрая настоящият доклад прави подробна оценка на степента на прилагане на рамковото решение в 27-те държави-членки.

Комисията изпрати въпросници на всички държави-членки според установените в предишния доклад особености, с изключение на Германия, която вече бе изпратила информация. Двайсет държави-членки изпратиха до Комисията текста с разпоредбите за транспониране в тяхното вътрешно право на задълженията, които се отнасят до тях по силата на рамковото решение. Осем държави-членки (България, Ирландия, Испания, Италия, Малта, Нидерландия, Румъния и Финландия) не са отговорили официално на писмото, изпратено от Комисията. Въпреки това информацията, която се отнася до законодателствата в България, Испания, Италия, Малта и Нидерландия, бе предоставена на Комисията. Степента на пълнота на получената от Комисията информация се различава значително. Все пак докладът бе изготвен въз основа на тази информация, която бе допълнена благодарение на публични информационни източници, когато това бе необходимо и възможно.

3. НАЦИОНАЛНИ МЕРКИ ЗА ПРИЛАГАНЕ НА РАМКОВОТО РЕШЕНИЕ

3.1. Напредък на транспонирането на рамковото решение в 15-те държави-членки (приложение – таблица 1)

3.1.1. Общи състави на престъпления - член 3

След промяната в испанския наказателен кодекс всички деяния, които попадат в обхвата на член 3, параграф 1, букви а), б) и в) от рамковото решение са наказуеми. В допълнение по силата на изрична разпоредба относно подправянето, участието в престъпните деяния представлява нарушение. Освен това в законодателството на Испания се съдържа изрична разпоредба за прилагане на санкции при измама, състояща се в производство, получаване или снабдяване с инструменти и други предмети, необходими за производство на фалшиви парични знаци (член 3, параграф 1, буква г)).

3.1.2. Допълнителни състави на престъпления - член 4

В испанския наказателен кодекс се забранява производството с цел измама на парични знаци без изрично позоваване на използване на незаконни съоръжения. По силата на френския наказателен кодекс незаконното производство на парични знаци посредством законни съоръжения или материали по силата на член 4 от рамковото решение е забранено изрично.

3.1.3. Санкции – член 6

Законодателствата на Финландия и на Швеция не бяха изменени. Така в тях се предвижда лишаване от свобода с максимален размер от не по-малко от осем

години при тежко нарушение. По силата на испанското законодателство наложеното наказание за деяния, които са престъпления по силата на член 3, параграф 1, буква а) от рамковото решение, е от 8 до 12 години лишаване от свобода.

3.1.4. Отговорност на юридическите лица и санкции – членове 8 и 9

В законодателствата на Испания, Люксембург и Австрия се предвижда обща наказателна отговорност за юридическите лица всеки път, когато представителен орган извърши нарушение, предвидено и наказуемо в рамките на национален закон. По силата на законодателството на Австрия наказанията представляват глоби, предвидени в наказателното право. За разлика от нея в законодателствата на Испания и на Люксембург се предвижда временно или окончателно затваряне на предприятието, неговото ликвидирание и спиране на дейността му. Не са предвидени други санкции. Въпреки че Португалия изпрати отговор за транспонирането на рамковото решение, няма друга информация по отношение на напредъка за приемане на законодателен проект относно наказателноправната отговорност на юридическите лица. Накрая съгласно получения отговор от Обединеното кралство то не планира приемането на специфичен закон, в който да се предвижда отговорност на юридическите лица, тъй като понятието за небрежност в гражданското си право позволява да се съобрази с член 8, параграф 2.

3.1.5. Териториален обхват – член 10

Органите в Обединеното кралство не са изпратили информация относно напредъка на проекта за наредба, която транспонира Рамковото решение в Гибралтар.

3.2. Напредък на транспонирането на рамковото решение в 12-те държави-членки, които се присъединиха през 2004 г. и 2007 г.

3.2.1. Ратификация на Конвенцията – член 2 (приложение – таблица 2)

Осем държави-членки (Чешката република, Естония, Кипър, Латвия, Литва, Унгария, Полша и Словакия) съобщиха, че те вече са договарящи се страни по Женевската конвенция. Според информацията, която бе получена от службите на Комисията, България и Румъния са ратифицирали Женевската конвенция, докато Словения е в процес на ратификация. По отношение на Малта няма информация по този въпрос.

3.2.2. Общи състави на нарушения - член 3 (таблица 3)

Разпоредбите в член 3 от Рамковото решение, които се отнасят до съставите на наказателноправните нарушения, по принцип бяха транспонирани в националното законодателство на дванайсетте държави-членки. По-точно в законодателствата на пет държави-членки (България, Кипър, Латвия, Унгария и Словакия) се посочват изрично всички съставни елементи, обективни или субективни (елемент на умисъл) на престъпленията, предвидени в член 3, параграф 1, букви от а) до г). В законодателствата на другите държави-членки се съдържат следните изключения: в литовското законодателство не се посочва

„пускането в обращение“, а само „продажбата“ на фалшиви парични знаци. В законодателствата на седем държави-членки (Чешката република, Естония, Литва, Малта, Полша, Румъния и Словения) не се посочва изрично вноса, износа и снабдяването с фалшиви парични знаци с цел пускането им в обращение. Според законодателствата в Чешката република и в Полша тези деяния се наказват чрез изрично инкриминиране на транспортирането. Освен това според законодателствата на Литва, Малта и Румъния тези деяния се наказват чрез инкриминиране на умишлено предвидено притежание. В законодателствата на Естония и Полша не се предвижда изрично санкция за измама, състояща се в производство, получаване или снабдяване с инструменти и други предмети, необходими за производство на фалшиви парични знаци (член 3, параграф 1, буква г)).

Единайсет държави-членки (България, Чешката република, Естония, Кипър, Латвия, Литва, Унгария, Полша, Румъния, Словения и Словакия) посочват, че подбудата за извършване и опита да се извършат деянията, посочени в член 3, параграф 1, както и участието в тези деяния, се наказват по силата на разпоредбите от общата част на наказателните им кодекси. В допълнение в полското право се предвижда специфична разпоредба по отношение на помощта за и прикриването на лицето, което извършва престъпленията, посочени в параграф 1. По отношение на Малта по този въпрос не бе предоставена информация.

3.2.3. *Допълнителни състави на престъпления – член 4 (приложение – таблица 4)*

Разпоредбата от член 4, според която незаконното производство на парични знаци посредством законни съоръжения или материали е наказуемо, бе транспонирана в законодателствата на седем държави-членки. По-точно три държави-членки (България, Кипър и Литва) се съобразяват с този член, като въвеждат в наказателното си законодателство изрична разпоредба, според която производството на банкноти или монети посредством използване на законни съоръжения, като се нарушават на правата и условията за емитиране, представлява престъпление. Шест държави-членки (Чешката република, Латвия, Малта, Полша, Словения и Словакия) се съобразяват с този член, като забраняват производството с цел измама на парични знаци, без да се посочват или без оглед на използваните средства. Властите в три държави-членки (Естония, Унгария и Румъния) не са предоставили информация по този въпрос.

3.2.4. *Неемитирани пари, които са предназначени за пускане в обращение – член 5 (приложение – таблица 4)*

По силата на законодателствата на седем държави-членки (Кипър, Латвия, Литва, Унгария, Малта, Полша и Словакия) понятието за подправени парични знаци обхваща изрично банкнотите и монетите, които въпреки че са предназначени за пускане в обращение, все още не са били емитирани. По отношение на законодателството на Чешката република е предвидена специфична разпоредба в предложението за изменение на наказателния кодекс. Но по отношение на приемането на изменението не бе предоставена никаква информация. Словенските органи посочиха, че инкриминирането, посочено в член 5 от Рамковото решение, е в сила съгласно член 217 от Наказателния кодекс, който се отнася до измамата. Органите в България, Естония и Румъния

не предоставиха информация по този въпрос.

3.2.5. Санкции – член 6 (приложение – таблица 5)

Единайсет държави-членки (България, Чешката република, Кипър, Латвия, Литва, Унгария, Малта, Полша, Румъния, Словения и Словакия) въведоха наказание лишаване от свобода с максимален размер от над осем години в съответствие с член 6, параграф 2 от рамковото решение. В законодателството на Литва се предвижда наказание лишаване от свобода с максимален размер от не по-малко от осем години (10 години в конкретния случай) единствено при престъпление „в голям размер“ или „с голяма стойност“. В законодателството на Унгария се предвижда максимален размер на наказанието от повече от 8 години за производство с цел измама на банкноти, като за монети престъплението се смята за по-маловажно и затова наказанието с лишаване от свобода е с максимален размер от 5 години. Законодателството на Естония предвижда наказание за подправяне с лишаване от свобода с максимален размер от 6 години при рецидив или подправяне в „с голям размер“.

Всички дванайсет държави-членки предвиждат наказания за действително извършено престъпление, като групират различните случаи на престъпления, посочени в рамковото решение. Осем държави-членки (Чешката република, Естония, Латвия, Литва, Унгария, Румъния, Словения и Словакия) предвиждат утежняващи обстоятелства за престъпление, което се състои в парична сума в голям размер или е извършено в рамките на престъпна организация. Седем държави-членки (България, Чешката република, Литва, Малта, Полша, Словения и Словакия) предвиждат по-малки специфични наказания за деяния, при които подправените парични знаци са пуснати в обращение, като те са били възприети като истински. Този избор може да се обоснове с принципа за пропорционалност на санкциите. Накрая всички държави-членки посочиха, че за тези престъпления е възможно екстрадиране.

3.2.6. Компетентност – член 7

Девет държави-членки (Чешката република, Естония, Кипър, Латвия, Литва, Унгария, Полша, Словения и Словакия) транспонираха задължението, произтичащо от тази разпоредба, като по този въпрос не бе получена информация от три държави-членки (България, Малта и Румъния).

3.2.7. Отговорност на юридическите лица и санкции – членове 8 и 9 (приложение – таблица 6)

Седем държави-членки транспонираха разпоредбите от членове 8 и 9 от Рамковото решение. По-точно в законодателствата на три държави (Унгария, Полша и Словения) бе въведена обща наказателноправна отговорност за юридическите лица всеки път когато представителен орган извърши престъпление, предвидено и наказуемо в рамките на национален закон като наказателния кодекс. В законодателствата на четири държави-членки (Естония, Кипър, Латвия и Литва) бе въведена наказателноправна отговорност за юридически лица по отношение по-специално на престъпленията, свързани с подправянето. По отношение на санкциите в законодателствата на пет държави-членки (Естония, Кипър, Латвия, Литва и Полша) са предвидени

наказателноправни глоби, лишаване от права и ликвидация. По отношение на Унгария и Словения не бе изпратена информация за предвидените наказания. Накрая органите в Чешката република и в Словакия посочиха, че ще бъде приет законодателен проект за наказателноправна отговорност на юридически лица за редица престъпления според наказателния кодекс. Органите в България, Малта и Румъния не предоставиха точна информация по този въпрос.

3.3. Напредък на транспонирането на Рамковото решение от 27-те държави-членки по отношение на признаване на рецидив извън националните граници – член 9а

Разпоредбите от член 9а, които се отнасят до признаването на окончателните присъди, постановени от юрисдикциите на други държави-членки, за установяване на постановения рецидив, бяха транспонирани по принцип от деветнайсет държави-членки. По-конкретно пет държави-членки (Белгия, Испания, Франция, Кипър и Нидерландия) предвиждат изрично признаването на присъдите, постановени в друга държава-членка в областта на подправянето, за да се установи рецидив, който води до утежняване на наказанието. В законодателствата на осем държави-членки (Чешката република, Дания, Гърция, Италия, Унгария, Австрия, Португалия и Словакия) се съдържа разпоредба за изричното признаване на присъдите, постановени в друга държава-членка за установяване на утежняване на наложеното наказание в общата част на наказателния кодекс, която се прилага за всички престъпления. В законодателствата на пет държави-членки (Германия, Латвия, Литва, Словения и Швеция) не се посочват изрично присъдите, постановени в друга държава-членка, а по принцип съдебното минало на осъденото лице без конкретен оглед по отношение на предходно извършеното престъпление, като по този начин се обхващат всички присъди. Освен това германските органи добавиха към отговора си серия от решения на германските съдилища, за да посочат установената съдебна практика в полза на тяхното тълкуване. Естонските органи посочиха, че постановените присъди, установени в друга държава-членка се вземат предвид, като обаче не се съобщават повече подробности или текста на законодателството, което се прилага. Органите в Люксембург и Полша посочиха, че тази разпоредба все още не е транспонирана. Шест държави-членки (България, Ирландия, Малта, Румъния, Финландия и Обединеното кралство) не са предоставили точна информация.

4. Оценка на степента на прилагане

4.1. Отношение към Конвенцията – член 2

Предвид заключенията от втория доклад общо 25 държави-членки се присъединиха към Конвенцията от 1929 г.

4.2. Общи състави на престъпления - член 3

Предвид също така на заключенията от втория доклад общо 27 държави-членки са приели закон за изрично транспониране на съставите на общото понятие за подправяне на пари, посочено в член 3, параграф 1, букви а) и б). Вследствие на това бе гарантирано правилно приложение на рамковото решение.

Все пак законодателството на Литва постановява, че „продажбата“ е престъпление, което е по-тясно понятие, отколкото „пускането в обращение“ на фалшиви парични знаци. Все пак може да се счита, че това ограничение не води до никакви последствия на практика, защото пускането в обращение на парите, възприети като истински представлява отделно престъпление.

По отношение на член 3, параграф 1, буква в) според законодателствата на Чешката република и на Полша транспортирането се наказва, тъй като то е определено като по-общо понятие и обхваща специфичните понятия за внос и износ. В допълнение според законодателствата на Литва, Малта и Румъния тези деяния се наказват, като се инкриминира притежаването с цел пускане в обращение, което обхваща логично вноса и износа. Така се гарантира правилното прилагане на рамковото решение. Обратно по отношение на законодателството на две други държави-членки (Естония и Словения) следва да бъде посочено неизпълнението на транспонирането на член 3, параграф 1, буква в) от страна на националните органи.

Като се вземат предвид също така заключенията от втория доклад 25 държави-членки са транспонирали правилно разпоредбите от член 3, параграф 1, буква г) относно престъпленията във връзка с деянията, които по своята същност имат за цел производството на фалшиви парични знаци. В законодателствата на Естония и Полша не се съдържа разпоредба относно подготвителните деяния, което представлява неизпълнение на транспонирането.

Предвид също така заключенията на втория доклад 26 държави-членки са приложили общите разпоредби за участие и подбуда към извършване на горепосочените деяния, както и за опита да се извършат деянията в съответствие с член 3, параграф 2 от рамковото решение.

4.3. Допълнителни състави на престъпления - член 4

Предвид заключенията от втория доклад в 23 държави-членки се наказва незаконното производство на подправени парични знаци, при което са използвани законни съоръжения по смисъла на член 4 от рамковото решение. Все пак значителен брой държави-членки се съобразяват с този член, като забраняват производството с цел измама на парични знаци без да се посочват или без оглед на използваните средства.

Желателно е всички държави-членки да приемат изричните разпоредби, които наказват производството на парични знаци с цел измама посредством използване на законни съоръжения. В действителност престъплението, посочено в член 4, може да бъде извършено само от служители на националните власти, които имат право да използват законни съоръжения. По този начин според някои правни системи извършените деяния могат да бъдат определени също така като злоупотреба с власт от страна на служителя, която се характеризира с „*delictum proprium*“, т.е. престъпление, което може да бъде извършено единствено от една определена категория лица. Тъй като това престъпление е различно от подправянето, наказанието също може да бъде различно. Въпреки че липсата на разграничаване в определянията на националните разпоредби бе сметнато за задоволително предвид оценката на степента на транспониране на член 4 от рамковото решение, изискването за

правна яснота налага приемането на изрично инкриминиране в националното законодателство.

4.4. Неемитирани пари, които са предназначени за пускане в обращение – член 5

Целта на тази разпоредба се състои в определянето на обективен елемент при подправянето, за да се включат и паричните знаци, които все още не са били емитирани. Самото определяне на тези деяния по различен начин (в словенското законодателство) лишава разпоредбата от правилното ѝ приложение. Общо двайсет и две държави-членки разполагат понастоящем със законодателство, което се съобразява с член 5, буква б) от рамковото решение.

4.5. Санкции – член 6

Предвид също така заключенията от втория доклад общо 26 държави-членки спазват член 6, параграф 2 по силата на който престъпленията, свързани с производство или на подправяне на пари, предвидени в член 3, параграф 1, буква а), се наказват с лишаване от свобода с максимален размер, който не може да бъде по-малко от 8 години. В законодателствата на Финландия, Швеция и Литва, въпреки че се добавя ограничителен критерий за прилагането на максимално наказание (тежестта на нарушението), не намаляват ефективността на член 6 от Рамковото решение. Действително националните компетентни юрисдикции произнасят максимална присъда единствено при тежко престъпление. Без да се установява неизпълнение на транспонирането в този конкретен случай следва да се отбележи, че в светлината на тези законодателства максималната присъда може да се окаже постановена по изключение.

В законодателствата на Естония и Унгария, където се предвижда съответно максимална присъда съответно от 6 години и от 5 години (за монетите), не спазват критериите от рамковото решение.

Освен изключенията, които се отнасят до максималните присъди, в законодателствата на 27 държави-членки се предвижда, че предложените в Рамковото решение действия подлежат на ефективни, пропорционални и възпиращи наказателни санкции.

4.6. Компетентност – член 7

Общо двайсет и четири държави-членки се съобразяват с член 7.

4.7. Отговорност на юридическите лица и санкции – членове 8 и 9

Предвид също така заключенията на втория доклад 20 държави-членки се съобразяват общо с разпоредбите относно отговорността на юридическите лица. Чешката република, Португалия и Словакия не са взели необходимите мерки за съобразяване с членове 8 и 9 от рамковото решение. Обединеното кралство не е изменило законодателството си, въпреки че не се е съобразило с задължението да предвиди отговорност за юридическите лица. Наистина принципът за грешка според гражданското право може да доведе до заплащането на обезщетение на гражданския ищец за нанесени щети, който

завежда дело, но не представлява присъда по смисъла на членове 8 и 9 от рамковото решение. Освен това производството на парични знаци с цел измама накърнява общия интерес и в повечето случаи не засяга личния интерес.

Във връзка със санкциите в законодателствата на Испания и Люксембург не се предвиждат глоби, докато според посоченото в член 9 те са необходими. Действително тези държави са предвидили санкции, които са допълнителни по смисъла на рамковото решение, като прекратяване на дейността или ликвидация на юридическото лице.

4.8. Признаване на рецидив извън националните граници – член 9а

По отношение на Гърция присъдите, постановени в друга държава-членка, се вземат предвид, ако са три и ако присъдата се изпълнява поне отчасти в друга държава-членка. Тези условия не са съвместими с целта на рамковото решение, тъй като така признаването на рецидив извън националните граници е много по-стриктно в сравнение с посоченото в текста на член 9а. В отговора си гръцките органи посочиха, че е започнато изменение на членовете с цел цялостно съобразяване с член 9а.

По отношение на законодателството на държавите-членки, които се позовават по принцип на съдебното минало на осъденото лице без оглед на тежестта на предходно извършеното престъпление, следва да се отбележи, че правните разпоредби не са в противоречие с императивите на рамковото решение. Все пак правната сигурност (елемент, който се взема предвид при оценката на ефективно транспониране) е по-голяма, ако законодателството на тези държави-членки е било изменено, за да се посочат изрично тези присъди като съставни елементи на рецидива. Действително липсата на изрично позоваване на присъда, произнесена от съд на друга държава-членка, в практиката може да доведе до това присъдите да не бъдат взети предвид.

5. ЗАКЛЮЧЕНИЯ

5.1. Общи заключения

Транспонирането на разпоредбите от Рамковото решение на Съвета от 29 май 2000 г. за повишаване на защитата чрез наказателни и други санкции срещу подправянето във връзка с въвеждането на еурото като цяло е оценено като задоволително, въпреки че съществуват някои случаи на неизпълнение на транспонирането. **Наистина наказанията и санкциите** от рамковото решение бяха въведени в националните законодателства на държавите-членки. По този начин защитата на еурото бе установена спрямо равнището на ефективност и ефикасност, изискано в рамковото решение. Рамковото решение постигна търсената цел, като за неговото цялостно прилагане е необходимо единствено приемането на малък брой национални мерки.

5.2. Специфични заключения

В частност рамковото решение постигна целите, по-специално по отношение на най-важните точки. Така измамата, свързана с производството или подправянето на парични знаци, както и пускането в обращение, представляват

престъпления в правните системи на всички държави-членки. Вносът, износът или транспортирането на подправени парични знаци са санкционирани изрично по силата на повечето законодателства. Някои правни системи инкриминират тези деяния посредством понятията за транспорт или притежаване. Въпреки че са хетерогенни постановените наказания за санкциониране на престъпните деяния съответстват на критериите, посочени в рамковото решение, с изключение на две държави-членки. Освен това повечето държави-членки установиха принципа за отговорност на юридическите лица. Накрая по силата на законодателството на повечето държави-членки окончателните присъди, постановени от юрисдикциите на други държави-членки, се вземат предвид при рецидив.

Въпреки общото задоволително заключение разпоредбите от рамковото решение не са въведени изцяло в правните системи на всички държави-членки, като по този начин в някои конкретни случаи бе установено неизпълнение на транспонирането. За цялостното транспониране на рамковото решение се оказаха необходими въвеждането на следните изменения в националните законодателства на държавите-членки. Представянето на необходимите изменения следва реда на разпоредбите от рамковото решение.

Член 2

Словения трябва да ратифицира Международната конвенция за премахване и преследване на фабрикуването на фалшиви парични знаци, сключена в Женева на 20 април 1929 г.

Член 3

В законодателствата на Естония и на Словения трябва да се предвидят наказания за транспортирането, вноса и износа на подправени парични знаци.

В законодателствата на Естония и Полша трябва да се предвидят наказания за измамата, свързана с производството и получаването на съоръжения, предназначени за производство на подправени парични знаци.

Член 4

В законодателството на Испания трябва да се предвидят наказания за незаконното производство на парични знаци посредством законни съоръжения и материали.

Член 5

В законодателствата на Чешката република и на Словения трябва да се предвидят наказания за подправянето на парични знаци, които не са емитирани и са предназначени за пускане в обращение.

Член 6

В законодателството на Унгария трябва да се предвиди присъда за лишаване от свобода с максимален размер от не по-малко 8 години и за подправяне на монети.

В законодателството на Естония трябва да предвиди присъда за лишаване от свобода с максимален размер от не по-малко 8 години отделно от случаите на рецидив или на подправяне с голям размер.

Членове 8 и 9

Органите на Чешката република, Словакия и Обединеното кралство трябва да приемат необходимите мерки за установяване на отговорност на юридическите лица, за да се съобразят с членове 8 и 9 от рамковото решение.

В законодателствата на Испания и на Люксембург трябва да се предвидят също така глоби, като санкции при отговорност на юридически лица.

Член 9а

В законодателствата на Гърция, Люксембург и Полша трябва да се предвиди признаването на присъди, постановени пред юрисдикциите на други държави-членки, като съставни елементи на рецидив.

5.3. Съобщаване на допълнителна информация

Властите на следните държави-членки трябва да съобщят на службите на Комисията информация относно следните точки:

България

Наказване на подправянето на неемитирани парични знаци (член 5), отговорност на юридическите лица (членове 8 и 9) и признаване на рецидив извън националните граници (член 9а).

Естония

Наказване на незаконното производство на парични знаци посредством законни съоръжения (член 4) и наказване на подправянето на неемитирани парични знаци (член 5).

Ирландия

Признаване на рецидив извън националните граници – (член 9а).

Унгария

Наказване на подправянето на неемитирани парични знаци (член 5).

Малта

Ратифициране на Женевската конвенция, компетенция на националните юрисдикции в съответствие с член 7, отговорност на юридическите лица (членове 8 и 9) и признаване на рецидив (член 9а).

Португалия

Отговорност на юридическите лица – членове 8 и 9

Румъния

Наказване на незаконното производство на парични знаци посредством законни съоръжения (член 4), наказване на подправянето на неемитирани парични знаци (член 5), отговорност на юридическите лица (членове 8 и 9) и признаване на рецидив извън националните граници (член 9а).

Финландия

Признаване на рецидив извън националните граници – (член 9а).

Органите на Обединеното кралство трябва да предоставят на службите на Комисията информация относно признаване на рецидив извън националните граници (член 9а) и прилагане на рамковото решение в Гибралтар.